

ISTEN HIMNUSZA AZ ÉJHEZ

IRTA: CHARLES PÉGUY

Ó csillagos Éj, első gyermekem,
ki szenderítő örök árnylepelbe
vonod a sok-sok nyugtalan teremtményt,
a szilaj lovat és a szorgos hangyát
s az embert, ezt a szörnyű-nyugtalan.
Te altatod csupán el, bűvös Éj,
az embert, aki nyugtalanság kútja,
ki egymaga nyugtalanabb, mint az egész teremtés.
Bár nyugtalanság zord kútja az ember,
e kút vizét mégis elaltatod.
Ó nagypalástú drága Éjszakám,
ki gyermekeket és ifjú Reményt
óva rejtessz ruhád redőibe,
az embert mégsem rejtheted oda!
Szépséges Éj, te első gyermekem,
te szinte már az elsónél is elsőbb,
te hosszúfátylú hallgatag leány,
ki földre szállsz, hogy hintsél teli kézzel
ősi békét, mely örök békesség
előfutárja,
ősi nyugalmat,
előfutárját örök nyugalomnak,
ősi balzsamot, ősi boldogságot,
előfutárját örök boldogságnak.
Te nyugtatsz meg, te gyógyítasz, te vigasztalsz,
sebet kötözöl, sínylődő tagot,
altatsz szíveket, altatsz testeket,
fájó szíveket, fájó testeket,
gondtól, munkától, gyötrelemtől
halálosan törődött testeket.
Balzsamot öntesz minden keserű
torokba s írod édes, enyhítő...
Ó nagyszívű lány, első gyermekem,
szinte elsónél elsőbb, te hatalmas,
duzzadó keblű lány —
jól tudtam akkor, mit cselekszem én,
talán tudtam, hogy mit cselekszem én.

Anya karjába gyermeket te fektetsz,
könnyű álmában édesen mosolygót,
ki mosolyog, mert oltalom az anyja.
Bennem is,
komoly ajkak szögletén
így pihen meg egy mosolygó titok.
Te fekteted az ártatlan örömtől
és bizalomtól büszkén duzzadó
kis gyermeket az áldott anyaölbé.
Te fektetted a gyermek Jézust este
a szeplőtelen Szűzanya karjába,
te, halk apáca, remény hírnöke.
Ó lányom, első mindenek között,
ki az embert is néha anyai
gondoskodásom karjába teszed —
ó fényes, s mégis sötét gyermekem,
köszöntelek, Éltesítő, Enyhítő —
Ó csöndes árny,
a te csönded állt, míg nem lett nyugtalanság,
amíg nem sujtott zsarnok nyugtalanság.
Ilyen csönd lesz, de ragyogó és tiszta,
mikor majd elfogy minden nyugtalanság,
mikor kimerül minden nyugtalanság,
mikor az ember mindent kimerít
a nyugtalanság kútja fenekéről.
hisz úgyis mindent fölemészt az
ember.
Messzi időkből jössz, te lány s be későn,
most, látod, úr a zsarnok nyugtalanság,
s te mégis újra meg újra visszaidézed,
visszavarázslod,
szinte újra kezded
a legősibb nyugalmat,
mely akkor állt, mikor még lelkem lebegett a vizek fölött —
De mégis lányom, csillagos éjszakám,
sötétpalástú lányom, mégis-mégis
korán jöttél te, ó nagyon korán.
Mert hirdeted, mert szinte minden este
megkezdted már
az én ragyogó s végtelen határú
örök nyugalmat.

Szent Éj, nagy Éj, szépséges Éj,
redós palástú Éj,
hadd köszöntselek, hadd szeresselek, hadd áldjalak,
te nagy leányom, legszebb alkotásom.
Szépséges Éj, palástos Éj, csillagpalástos Éj,
te emlékeztetsz lányom engem is
arra a csöndre, mely akkor volt, mikor még
nem tártam fel
a nyugtalanság zord zsilipjeit.
És te jelzed nékem is jóelőre
a nagy csöndet, mely egykor követi
majd e zajongó zsilipek lezártát.
Ó édes szent, szépséges Éj, talán
legszentebb minden lányaim között,
te nagyköntösű, csillagköntösű,
te idézed fel azt a csöndet is,
mely megelőzte az ember uralmát.
S a hallgatást is, mely nyomába lép
az ember uralmának, amikor
újra kezemben lesz a kormánypálca.
Már most is néha gondolok e korra,
mert bizony sokszor bajt csinál az ember.
De Éj, te főleg az az éj maradsz,
számomra, most és mindörökre, mely
akkor szállt le . . . a kilencedik
óra betelt Izrael földjén. Elvégeztetett.
Az volt a nagy-nagy élmény. Vaksötét
terült a földre három óra hosszat,
hatodiktól a kilencedikig.
Elvégeztetett. De hagyjuk ezt, mert fáj.
Fiam leszállt az emberek közé,
s mi lett belőle. Harminc évig élt,
mint egyszerű ács, emberek között.
Háromévig hirdette az igét.
Pap volt. És aztán, három napon át
volt áldozat, emberek áldozatja.
Sötét éjen át volt halott a földön,
holt emberek közt. S ezredévekig
maradt ostyája minden embernek.
Elvégeztetett. És e szenvedés
kezem örökre megkötötte.

Mert megkötötte Fiam sújtó kezem
s megoldotta a könyörületest.
Igazsággal szemben új igazság
támadt, szeretet, remény igazsága.
Elvégeztetett. Meg kellett lennie,
így hirdették prófétáim. A templom
kárpitja földig meghasadt, a föld
megremegett és megnyíltak a sírok.
Sziklák hasadtak, holtak feltámadtak,
s akkor, a kilencedik óra tájban
Fiam kiáltott . . . ó örök kiáltás,
melyet feledni többé nem lehet.
Elvégeztetett. A katonák vissza-
tértek szállásukra és tréfálkoztak,
mert szolgálatuk immár véget ért.
Csak őrcsapat maradt, centúrió
s véle néhányan. Őrizték e kevésbé
fontos bitófát, hol Fiam függött.
Meg egypár asszony, köztük az Anya,
s talán néhány tanítvány. Ez se biztos.
Mindenkinek szabad fiát temetni
s nekem, Istennek, ez se volt szabad.
Csak én nem tudtam Fiam eltemetni.
S akkor jöttél te, Éj.
Ó legkedvesebb lányom, most is magam előtt
látom e percet s látni fogom örökké.
Akkor jöttél te, Éj
és lepedbe takartad
a centúriót és a katonákat,
a Szűzet és a szent asszonyokat,
a hegyet és az alkonyati völgyet
Izrael népét és a halászokat
és velük azt, ki értük volt halott . . .
s az árnyban már közeledtek
Arimateai József emberei
a fehér szemfedővel.

Gáldi László fordítása.